

af tillgängliga medel redan för innevarande år utanordna halfva detta belopp.

Stockholm den 26 januari 1910.

<i>Anders Olsson,</i> Tyllered.	<i>J. Bengtsson,</i> Bjernalt.	<i>C. Wallentin.</i>
<i>Herman Andersson,</i> Grimbo.	<i>A. C. Lindblad.</i>	<i>Oscar N. Olsson.</i>
<i>Aug. Ifvarsson.</i>	<i>Carl L. Olausson.</i>	<i>Sixten Neiglick.</i>
<i>A. Henrikson.</i>	<i>A. Åkerman.</i>	<i>Cornelius Olsson.</i>
<i>A. C. Gunnarsson.</i>	<i>Erik Röing.</i>	<i>Oskar Berg.</i>
<i>W. R. Lundgren.</i>	<i>J. G:son Crafoord.</i>	<i>Dan. Broström.</i>
<i>Fr. E. Ahlfvengren.</i>	<i>K. G. Karlsson.</i>	<i>J. James Gibson.</i>

Nr 45.

Af herr JÖNSSON i Kvarnberga, om skrifvelse till Kungl. Maj:t
angående minskad öfningstid vid armén och flottan.

Den ekonomiska kris och lågkonjunktur, som under de senare åren varit rådande och som återverkat på statsinkomsterna, jämte ökade statsutgifter för olika ändamål har, som känt är, åstadkommit en betydande brist i statskassan, som enligt Kungl. Maj:ts förslag i 1910 års statsverksproposition måste fyllas med påläggande af nya skatter.

Men tiden härför torde vara den mest olämpliga, ty att under en tid af tryckta konjunkturer ytterligare öka de indirekta skatterna, som alltid träffa de djupa folklagren hårdast, är ägnadt, att i hög grad

väcka och underhålla missnöje och hos många åstadkomma hat och bitterhet emot dem, som pålägga en dylik beskattning.

Om den af Kungl. Maj:t föreslagna direkta beskattningen måste medgifvas, att, där den är afsedd att påläggas, är skatteförmågan och den ekonomiska bärkraften större. Men vi måste se till, att i ett så kapitalfattigt land som vårt ännu är, icke allt för mycket anlita denna utväg, ty då skulle kunna inträffa, att hela nationens ekonomiska utveckling därigenom kunde skadas. Utan vi måste komma ihåg, att vi lefva under en depressionstid, och att en för tung beskattning kan göra det svårare att arbeta sig upp ur denna. Vi få därför med hopp om bättre konjunkturer och därmed ökade statsinkomster undersöka, om det är möjligt att finna någon utväg att reda sig ur den nuvarande svårigheten utan allt för stor belastning af de skattdragande. En sådan utväg kan med säkerhet finnas. Det skulle på ett verksamt sätt bidraga till en utjämning af den uppkomna statsbristen, om man endast till någon del minskade de värnpliktiges öfningsdagar vid armén och flottan. Att ett sådant förslag skall röna motstånd kan ju motses. Men då den nuvarande härordningen antogs, kunde man ej räkna med den depressionstid, i hvilken vi nu befinna oss, och de i hög grad ökade statsutgifter, som sedan dess tillkommit. Hade man det, är det möjligt, att öfningstiden bestämts något kortare och att man först pröfvat, hvad landets ekonomiska bärkraft kunde tåla, innan öfningstiden utsträckts till dess nuvarande längd.

Den skolbildning och uppfostran, som samhället ger vår ungdom, samt de resultat, som vunnos under öfvergångstiden med endast 172 dagars öfning, ge stöd för den uppfattningen, att det ej är förenadt med någon fara och att landets värnkraft ej blifver mindre, om öfningstiden något förkortas under de ekonomiska förhållanden, i hvilka vi nu befinna oss.

Jag är viss om att en sådan åtgärd af statsmakterna, skulle af det svenska folkets breda och djupa lager i stad och på landsbygd mottagas med bifall och tillfredsställelse.

Afven de, som anse en lång öfningstid såsom ett nödvändigt villkor för vårt försvar, få väl ändå medgifva, att ett lands värnkraft ej beror på antalet öfningsdagar, utan i lika om icke i ännu högre grad på den anda, som förefinnes inom armén och framför allt på nationens ekonomiska förmåga att utrusta och, om så blir nödigt, underhålla armén under ett fälttåg. Men då få vi se till, att ej landets tillgångar förbrukas utan sparas, så att skatteförmåga och medel finnas att tillgå, om så skulle erfordras.

Med stöd af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå
Riksdagen

att i skrifvelse hos Kungl. Maj:t vördsamt anhålla,
att Kungl. Maj:t täcktes taga under pröfning, huruvida
och i hvilken utsträckning, samt på hvilket sätt en
minskning af öfningstiden vid armén och flottan kunde
företagas och snarast möjligt vidtaga åtgärder därför,
så att den därigenom åstadkomna besparingen kunde
bidraga till utjämning af den uppkomna bristen i
statskassan.

Stockholm den 26 januari 1910.

Nils Jönsson
i Kvarnberga.